

А Майя мълчеше и гледаше напръдъ — тя нищо ѝ не изказа за своята срѣща.

И сега, когато пакъ долетѣха до нея познатитѣ ней звуци, тя се помъчи да ги не слуша; като обви главата си въ златистата коса, тя се скри въ самата сърдцевина на цвѣта, като сама взе високо да се смѣе и да пѣе... Ала звуцитѣ не мълкваха — тѣ звучаха, сѣкашъ, въ нея самата, и тя напусто се силѣше да се отърве отъ тѣхъ!...

Но всѣми день тя отново отлиташе отъ старата елха, отново я притеглѣше нѣщо къмъ прозореца на бѣлата стѣна, къмъ човѣка съ добритѣ очи и чуднитѣ пѣсни.

И ето — тя пакъ седи на клатящата се вѣйка на брѣзата при бѣлата стѣна.

Прозорецътъ е отворенъ, но Човѣкътъ се не вижда; а въ чашата сѣ още стои сжщата, но вече увѣхнала роза.

Майя тихичко се спуствна къмъ нея и погледна въ стаята. Той бѣше вжтрѣ, далече отъ прозороца, и главата му бѣ наведена надъ нѣкакви си бѣли листа съ малки черни фигурки и точици по тѣхъ.

Главата отеднажъ се подигна, и добритѣ очи погледнаха на Майя. Крилцата ѝ трепнаха.

— А — а, мѣничке!... Ти се върна... защо се плашишъ отъ мене?... не отлитай, — каза Човѣкътъ — азъ не ще те побутна...

И Майя, наистина, не можеше да не повѣрва това.

— А ти ще пѣешъ ли днесъ? — усмихната попита тя.

— Азъ не пѣя, миличка, — каза той, като приближи. — Азъ свиря на цигулка. Видишъ ли тая ку-